

Voor zijn eerste solotentoonstelling in de galerie vertrok Franck Scurti vanuit elementaire structuren: het raster, de tussenruimte, de kleur. Ogenscheinlijk neutrale vormen die niettemin onze manieren van zien, bewegen, consumeren en herinneren vormgeven.

In *Grids of Life* richt hij zijn blik op een van de meest hardnekkige en tegelijk meest onopvallende symbolen van de moderniteit: het raster. Het roept zowel de moderne stedenbouw als de industriële architectuur op, digitale infrastructuren en de onzichtbare systemen die ons dagelijks leven besturen. Het raster is geen neutrale geometrische vorm; het functioneert als een instrument van controle, scheiding en rationalisering. Men zou het kunnen lezen als een materiële belichaming van de industrieel-kapitalistische logica; de wil om te organiseren, te rationaliseren en te onttrekken. Toch zijn de rasters waarmee Scurti werkt nooit ongeschonden. Ze dragen al een materiële geschiedenis in zich, een vermoeidheid, een kwetsbaarheid. Hij toont ze in hun aangetaste staat (al heeft hij sommige opnieuw geschilderd) en stelt dat hun slijtage niet bijkomstig is, maar wezenlijk. Juist deze aantasting intrigeert hem: het moment waarop een structuur ophoudt een perfecte orde te belichamen en in plaats daarvan een lichaam wordt dat getekend is door tijd, gebruik en de spanningen die het heeft doorstaan. Het raster als tastbaar getuige van een systeem dat het heeft voortgebracht en vervolgens weggeworpen.

In een daad van herovering grijpt hij in op de lege plekken en tussenruimten met plasticine; een kneedbaar, organisch, kinderlijk materiaal, dat hij vervolgens beschildert in een subjectief kleurenpalet van eigen keuze. Waar het raster streeft naar abstractie en uniformiteit, brengt het materiaal het toeval, de aanraking en het leven terug. Een gebaar dat het raster niet vernietigt, maar het op een andere manier tracht te bewonen. Het raster blijft bestaan, maar het is niet langer soeverein.

De *Black Boxes* op de vloer zetten dit onderzoek voort aan de hand van armoedige voorwerpen: wikkels van chocoladerepen, voorgoed verzegeld en ontoegankelijk gemaakt onder een laag zwart asfalt, die de ruimte accentueren en in een dynamische spanning treden met de rasters. De verpakking is niet langer louter omhulsel; ze wordt blok, relikwie, ondoorzichtige cel. Wat eens behoorde tot de snelle circulatie van het verlangen staat hier stil, opgeslorpt door een zwart oppervlak dat zowel commerciële verleiding als transparantie weigert. Door er zorg voor te dragen dat het merk zichtbaar blijft, opent Scurti ook een gedachtegang over de verovering van de planeet Mars. Ruimteverkenning wordt tegenwoordig gedomineerd door private spelers en roept dringende vragen op over exploitatie en eigendomsrecht. De term astrokapitalisme is zo ontstaan om de extreme doorvoering van de marktlogica te benoemen — de toestand waarin elke hulpbron, lucht, water, leefruimte, een marktwaarde krijgt. Extractie, rationalisering en bezit: dit zijn precies de principes die voorstanders van deze buitenaardse koloniale expansie willen vestigen.

Met *Memory Map* probeert Scurti daarentegen de wereld te reconstrueren zonder enig verificatie-instrument, enkel vanuit zijn geheugen. Het planisfeer dat hij tekent maakt geen aanspraak op geografische nauwkeurigheid; het onthult veeleer de inherente instabiliteit van elke mentale voorstelling. Gebieden worden vloeibaar, approximatief, soms tegenstrijdig. Kleuren verspreiden zich over het oppervlak als geheugengebieden, eerder dan als vastgelegde politieke grenzen. In een soort toestand van opschorting, in afwachting van hun verdeling over het planisfeer, gaan deze kleuren een volkomen wisselwerking aan met de rasters en hun rechthoeken van geschilderde plasticine.

Alle drie de werken spreken uiteindelijk tot dezelfde hedendaagse conditie: een wereld die is ingerasterd, verpakt, in kaart gebracht en beheerd, maar die steeds moeilijker te bewonen is geworden, zowel mentaal als fysiek. Tussen de versleten rasters, de verzegelde oppervlakken van de *Black Boxes* en de fragiele cartografie van *Memory Map* zoekt de tentoonstelling naar een heropening van zintuiglijke ruimtes, diep in de structuren die ons leven bewerken te organiseren.